

det er en meget forstandig og rigtig Ordning, som der er foreslaaet, nemlig at Prioritetslaan i fast Ejendom dels skulle være under Halvdelen af Vurderingssummen, dels ikke over tre Femtedele af Ejendomsskyldvurderingen. Men jeg kunde dog ønske at blive beroliget i een Henseende. Jeg antager nemlig, at dette kun gælder de fremtidige Laan, ikke de Laan, der nu ere stiftede, thi Selskaberne vilde komme i en alvorlig Forlegenhed, naar de have laant Penge ud for Eksempel efter Ejendomsskyldvurderingen, og de saa skulde tilvejebringe en Tillægs-vurdering, som de ikke kunne fremtvinge; de kunde altsaa ikke opfylde Bestemmelsen. Men det er kun en uheldig Udtryksform, der formentlig let kan rettes. Ogsaa i det følgende er der adskillige saadanne Ting, men da det, som jeg efter Udtalelser af den foregaaende ærede Taler tør antage, ønskes, at Forslaget skal i Udvalg, vil man jo der faa Lejlighed til at foretage Rettelser, og jeg skal da ikke trætte Tinget længere med at omtale disse Punkter.

Jeg betragter, som sagt, Lovforslaget som et særdeles godt Arbejde, et Arbejde, der er foretaget baade med Sagkundskab og med Hensynsfuldhed overfor de yngre Selskaber, og som tilvejebringer forøget Sikkerhed for de forsikrede. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Rotthøll: Jeg skal kun føje et Par Ord til det, som de to ærede foregaaende Talere have udtalt. Ogsaa min Gruppe anerkender det betydningsfulde i Loven af 1904. Baade for de forsikrede og for Selskaberne, særlig de yngre, har denne Lov været til Gavn, selv om den til Tider har hvilet med et noget stærkt Tryk paa Selskaberne. Det foreliggende Lovforslag letter paa forskellige Punkter dette Tryk noget, og Selskaberne ere sikkert i det hele og store velfornøjede med det og taknemmelige for dets Fremkomst. Jeg giver den første ærede Taler Ret i, at der kan være Anledning til i det Udvalg, som, efter hvad jeg hører, skal ned-sættes, at høre de Udtalelser, der kunde komme fra Selskaberne, men i det hele og store vil man, tror jeg, fra disse faa at vide, at de ere velfornøjede med Lovforslaget.

Der er et enkelt Punkt, som den første ærede Taler omtalte, og som jeg ogsaa ønsker at sige et Par Ord om. Det er Spørgs-maalet om den Sikkerhedsfond, som vi nu have, og som der, efter § 17 skal vedblive at være. Denne Fond gøres i det foreliggende Lovforslag noget mere flydende, end den hidtil har været, men ganske vist paa en

Maade, som maaske ikke er saa heldig, som den kunde være. Nu er det jo saaledes, at det Overskud, der er henlagt i Sikkerheds-fonden, der er urørligt, men efter den nye § 17 kan man benytte en Part deraf til at uddele Udbytte af. Men samtidig maa man da sørge for, at det ikke betegnes som Overskud. Saa vidt jeg har forstaaet det, kan man let komme til at uddele et Udbytte samtidig med, at man paa en vis Maade deklarerer et Underskud, og dette vilde for en populær Betragtning se en lille Smule mærkeligt ud. Jeg kunde tænke mig, at man, saaledes som antydnet af den første ærede Taler, kunde gaa en noget anden Vej, idet man kunde dele denne Sikkerhedsfond, saaledes at man oprettede en Udbyttefond, som i og for sig laa til Sikkerhed for de forsikrede efter Præmiereserver og Sikkerhedsfond osv., men ved hvilken man kunde regulere Udbyttet. Dette vilde forekomme mig at være en heldigere Vej end den, der er fulgt i Lovforslaget, og jeg skal derfor anbefale, at man tager den Tanke op, som den første ærede Taler i denne Retning havde.

Den sidste ærede Taler saa, forekommer det mig, en lille Smule pessimistisk paa Udviklingen. Han fremhævede særlig, at man ikke kunde være sikker paa, at Nedgangen i Dødeligheden fortsattes, thi saa vidt jeg forstod ham, holdt man paa en vis Maade Liv i for mange Børn, der ikke gav nogen rigtig Sikkerhed for, at de kunde leve længe nok til at være gode Objekter for Forsikring. Det er jo vanskeligt at udtale sig derom, men jeg vil haabe, at Lægevidenskaben maa holde Skridt med det Plus, den har erhvervet sig ved at holde Liv i disse Børn, saaledes at ogsaa Livsforsikringsvirksomheden med Ro kan se Udviklingen i Møde. Jeg tror, at de lidt pessimistiske Udtalelser, som resulterede i, at man skulde henlægge endnu mere til Sikkerhed for de forsikrede, vare lidt langt ude. Den ærede Taler mente, at man maaske skulde henlægge det, der kan uddeles i Bonus, til en særlig Fond, som saa først skulde uddeles, naar Forsikringen var til Ende. Jeg indrømmer, at de Folk, der skulle have Bonus, paa en vis Maade vilde have større Gavn deraf, naar de fik den som en samlet Sum i Stedet for, om jeg saa maa sige, at solde den op i de mindre Partier, som de ere saa glade ved at faa. Men jeg tror, at den Sikkerhed, dette Lovforslag byder de forsikrede, i Virkeligheden er saa stor, at man ikke af Hensyn hertil behøver at gaa videre i denne Retning.

Alt i alt skal jeg anbefale Lovforslaget. Jeg hører, at det skal sendes i Udvalg, og jeg vil da haabe, at dette Udvalg vil arbejde